

Kapitalismi ja pienviljelijä

Amerikan pikkuviljelyksen kulku häviötään kohti ei näytä olevan muodollisesti samansuuntainen kuin teollisuudessa pikkuliikkeiden häviöön joutuminen, mutta ilman arvelua voidaan sanoa, että suurkapitalismin vaikutus pikkuviljelykseen on tuhoatuottava. Teoreetikot väittävät puhuessaan pikkuviljelyksen puolesta, että saman suuruisen maa-ala pikkuviljelyksen vallitessa tuottaa yhtäpaljon

ja enemmän kuin suurviljelyksen alaisena. Mutta sillä ei tämä kysymys ole pienviljelyksen eduksi ratkaistu — eikä sillä sen elämänvoima todistettu.

Tosiasia kaikesta huolimatta on se, että pikkuviljelijän onnellisesta asemasta eivät enää nykyisin kehtaa kehua muut kuin maakeinottelijat. Missä on vika?

Nykyaikainen maanviljelys, jonka välttämättömästi täytyy

olla suureksi osaksi tuottamista markkinoita varten, ei riipu yksinomaan siitä maa-alasta jonka joku pikkuviljelijä mahdollisesti omistaa. Sen omistus ei edellytä markkinain hallitsemisoikeutta, eikä niiden välikappaleiden hallitsemisoikeutta, joilla tuotteita kuletetaan markkinoille. Hevosien ja kärryjen tilalla on nykyisin rautatiekorporatsioonit, kylä- ja kaupunkimarketin tai torin tilalla maanviljelystuotteiden välitystä ehdottomasti hallitsevat trustit. Nämä ovat kapitalistisen kehityksen tuloksia, jotka ratkaisevasti hallitsevat pienviljelystä. Pikkuviljelijä on näiden alamainen tai orja melkein yhtäpaljon kuin maanvuokraaja ennen oli „linnanherra“ orja — tai orja yhtä paljon kuin nykykainen palkkatyöläinen. Molemmat ovat ankaran riiston alaisia, ja riistoa harjoittavat ne, jotka omistavat tuotteiden *tuottamiselle* ja tuottamisen *tarkoituksperälle* välttämättömät välikappaleet, ja ne ovat, niin pikkuviljelijöihin kuin palkkatyöläisiinkin tähdet suurkapitalistien hallussa ehdottomasti. Suurkapitalismin nykyisille eduille ei se tee häittää jos palkkatyöläinen omistaa — sanokaamme: hiilenkaivaja valolempun, lapion, pikan jne., kunhan kaivoskorporatsioonit omistavat itse kaivoksen ja kuletuksvälineet, yhtävähän kuin sekään että pikkuviljelijä, joko raskasta kiin-

nitystä vastaan tai yhtä raskasta vuokraa vastaan pitää maatilokua nimessään, silloin kuin suurkapitalistit hallitsevat markkinoille kuletettavat tuotteet, ja niin on asianlaita nykyisin. Rautatiet, maanviljelystuotteita välittävät trustit ja maanviljelyskonekorporatsioonit ottavat pikkuviljelijän työntuotteet, jättäen sille tuskin riittävän jokapäiväisen leivän. Muoto on tässä asiassa pikkuasia. Pikkuviljelijä kyllä nimellisesti myy tuotteita, mutta se on ehdotonta pakkomyyntiä — yhtä ehdottoman pakollista kuin palkkatyöläisen työvoiman myynti. Ei kumpikaan saa tuottamastaan arvosta 25 pros. enempää. Palkkatyöläiseen nähden se on sitovasti todistettu, mutta se voidaan myöskin todistaa pikkuviljelijään nähden. Ottakaamme esimerkiksi v. 1910 sato, johon sisältyy suurviljelijäinkin tuotteet, joka muuttaa asiaa edullisemmaksi kuin mitä se pikkuviljelijöihin nähden on. Jokaisesta 13 dollarista saivat välikädet 7 dollaria, se on noin 54 pros. koko tuloksesta. Maanviljelijälle jää 46 pros., josta vielä pitää maksaa kalliit kone- ja työkalumaksut, kiinnitys- tai vuokramaksut — niin pikkuviljelijälle ei jää enempää kuin 25 pros. tuotteittensa arvosta — tuskin sitäkään. Kuvassa oleva taulu selittää pikkuviljelijän aseman, se on tutkimisen arvoisen.